

MURASZOMBAT ÉS VIDÉKE

A „Vendvidéki Magyar Közművelődési Egyesület“ hivatalos közlönye.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 6 kor., fél évre 3 kor., egyes szám 20 fillér.
Előfizetési pénzek és reklamációk
BALKANYI ERNŐ könyvnyomdájába küldendők.

Felölös szerkesztő: Dr. CZIFRAK JÁNOS.

Kiadó:

A Vendvidéki Magyar Közművelődési Egyesület.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Kéziratok, levelek s egyéb szerkesztőségi közlemények lap szerkesztőségébe küldendők.

Hirdetési díj: 3 hasábos petítor egyszeri hirdetésnél 20 fillér, többszöri hirdetésnél soronként 13 fillér.

Nyilttér petít sora 50 fill.

Örülj magyar!

Uj adót terveznek!

Nyakig, sőt már annál is feljebb vagyunk adóval, s mégis Esztergom vármegye egy új adó, — a „*nőtlenégi adó*“ eszméjével áll elő, kívánja annak mielőbbi törvénybe iktatását.

„Isten éltesse érte!“ sóhajtanak fel az *érdekelt* nők; nem titkolom, körülvendő mosolylyal fogadjuk mi, nős, családos emberek, de rettegik életbeléptetését a szegény, sajgó „*aggregények*“.

Kinek is kell az az új adó, kik is lelkesülnek érte? Azt találjuk, hogy bizony csak az előre láthatólag pártában maradó *leányok*.

A célja pedig világos: szorítani az *aggregényeket* a házasságra, és — nyomorítsuk őket, hogy pár száz forinttal több adósságot hagyjanak hátra, ha elhalnak, illetőleg százakkal emeltessük velük az „*eseti*“ hozományt.

Ezért pedig új adót behozni teljesen fölösleges.

„... hogy ők (t. i. az *aggregények*) is tudják, mi az a gyermeknevelési gond“ — mondja az esztergomvármegyei, törvényhatósághoz megküldött átirat, — „*teszi* indokolta a *nőtlenégi adó* behozatalát“.

Igen? No és? ... Mit nyerünk mi, nős családos emberek azzal, ha az *aggregények* adóval terheltetnek? Lesz segítve az új adóval rajtunk csak egy jótanyit is?

Legalább részben, lemegy vele vállainkról a gyermeknevelési teher! Ugye-e nem? Hát ha nem, akkor miért kell szegény *aggregény* felebarátainkat adóval terhelni? Vagy tán az új adóval olcsóbb lesz a gyermekek taníttatása, vagy pláne ingyenes lesz a tanítás az egész vonalon?

Dehogy. Hát ha az se, akkor minek kell az új adó? Miért kell adóval üldözni azt az *aggregényt*, aki maga bevallja: „hisz magam is csak *fülig* adóssággal tudok megélni, mit csinálok akkor, ha nős és családos ember leszek?“ És azt hiszik önök, nincsen az ilyen *aggregényeknek* igazuk?

Sajnos, bizony úgy van.

Nősülni szívvvel és észszel lehet csak. Aki nem így nősül, elbukott. Adóval kényszeríteni valakit a nősülésre! minek nevezem ezt?

Ezen a tagadhatatlan bajon nem adóval kell és lehet segíteni, más mód és eszköz kell ahhoz.

Adó?! Még a hátunk is borsószik.

Uj adó! Mikor az adók részbeni eltörléséről, a létminimum behozataláról ábrándozunk. Uj adót behozni most, ha az mindjárt „*aggregény adó*“ is, társadalom elleni véték és bűn lenne!

Nem új adó kell, hanem a kivándorlásnak gátat vetni, célirányos gazdasági politikával, mert ha ez mielőbb meg nem lesz, szomorú feltételezni is, de előbb-utóbb a Kárpát övezete szép hazá, a kalászes ékes rónatáj a Duna-Tisza köze lakatlan vidék

lesz, mint volt a tatárjárás s török dúlás idejében.

Adót emelni most, amikor, Istenek hála, a terhes II-ik osztályu kereseti-, fejadó rendezéséről a kormány törvényjavaslatot terjesztett a parlament elé; új adót behozni most, mikor a Kárpátoktól le az Adriáig, szinte széjjel széles e hazában ez a jelszó: „Igazságos adózás, a nép terheinek csökkentése, progresszív adó behozatala, a létminimum adómentessége.“ Hát még lenne törvényhatóság, amely a mostani inséges időben új adót óhajtana törvénybe iktatni?

Ahelyet inkább, hogy új adót proponált, állott volna elő helyes és népet, az országot boldogító, gazdasági, gyári és kisipari vállalatok mikénti keresztülvitelét, fokozását célozó, kereskedelmünket fellendítő tervekkel.

Kezdeményezte volna azt, amit minden törvényhatóságnak tenni, keresztülvinni szent kötelessége lenne, sürgetni a kivándorlási törvény azonnali megváltoztatását, szigorítani a kivándorlást. Hiszen ha az *aggregényt* törvényről lehetne kényszeríteni a házasságra, miért ne korlátozhatnók a kivándorlást?

Vagy ha nem a fentieket, hanem olyan előterjesztést tett volna a törvényhozásnak, hogy a nős és családos emberek tehermentesítsenek a roszkasztó embli terhek alól; hogy a gyermekek iskoláztatása ingyenes legyen; hogy a nős és családos tisztviselők

TÁRCZA.

Olasz földön.

Irta: JÁNOSSY GÁBOR

... Mint valaha tündérialom, mint a szerte-éspangó képzelt jütekban megjelenő bábajos képek igéző sorozata tűnik föl ma előttem mindaz, a mit az örök város esodáiól látnom adatott.

Utolsó délutánjait a Rómában töltött napoknak, a capitoliumi muzeumok megtekintésére fordítottam.

Igaz ugyan, hogy végig gondolnom is nehéz talán, hogy mennyi remekét láttuk az antik művészeteknek képekben, szobrokban, romjaikban is esodálkozásra készűt felségese épületekben — hiszen mint emlitem, csak a vatikáni muzeumokban is megszámlálhatatlan azoknak a szobrászati mesterműveknek a száma, melyek a római irodalom, tudomány, művészet história kimagasló alakjait, eseményeit oly beszédes, oly sokat mondó elhűséggel, természetességgel, annyi igazságával állítják a késő évezredök gyermeke elé; nem is akartam mindent látni, a mi megnézhető, csak a legnevezetesebb, vagy mondjuk a laikus lelket leginkább megkapó emlékek szépségeibe igyekeztem elmerülni és gyöngö a tollam ahhoz, hogy számot adjon az itt eltöltött órák gyönyörűségeiről.

A capitoliumi muzeum földszinti helyiségeiben ósrégi mozaikok, rengeteg kőkoporsók ragad-

ják meg a figyelmet. A második teremben süri embertömeg állja körül egy fiatal római leánynak esontjait mutató kőkoporsót. A esontváz egészen látható még a nyakon aranyláncz, drágaköves tüvel, a kéz esontjain gyűrűk esilognak.

A folyosókon föltűnek hatalmas méreteikkel Hercules és Mars hadistenek márványszobrai s itt is találkoznak a mindenható esaszárók, esaszárnék s a bölesek, tudosok, költők, művészek gyönyörű mellszobraival. A fényes Homér, a nagy Sokrates, Platon, Sophokles, Diogenes, Demosthenes, Thukydides, Aischylos, stb. fehé márvány monumentumai egy rég letűnt nagy korszakot varázsolnak tekintetűnk elé. A római matróna és férfi felségese arányú ülőszobrai bilincselik a a tömérdek mestermű sorozatában figyelműnket.

De általában e kincses tárában az antik világ emlékeinek, a melyek az ósrégi etruszk, latin római művelődésnek változatos történetét, a kezdetleges állapothól a bölesű kortól a virágzás, a tükely magas fokára való emelkedését ad oculos demonstrálják, e nagyszerű esarnokaiaban a rég letűnt eszedevékek kultúrájának, — a hol tudni vágyó, merev arcú angliások, pápazemes misszek, hirdelen szöke, magas termetű germán kisasszonyok, az élőkéléséget affektáló, orrlhangú beszélő parvenűk, suhógó selyemben pompázó lorgnettes kövér asszonyoságok oly kínos aprólékosággal vesznek szemügyre minden tárgyat, oly kétségbejűt erőkűdésűl figyelnek szaporabeszűdű Ciceronéik zaggya fecsegéseire, hogy azután otthon elmondhassák, képes kártyáikon kiírhasssák, hogy mi

mindet megnéztek, (a nélkül, hogy valamit igazán láttak volna), — o helyen nekűnk elég vala egy-ek ósrégi emlék alapos megtekintése után a capitoliumi Venus szobrárt órahosszat nézni, esodálni!

Kűlön fűlkéje van e kincseterű remekűnk a melyről annyi szépet thallhattunk, olvashattunk, hogy szinte álomnak tetszett annak a valóságban való látása.

A tükéletes szépségnek eszményképe, a bábajos istenasszony felségese tagjáról leemelve öltönyt, a mellotte levű állványra helyezi, hogy a fűrdömedezébe lépjen. Felső testével előre hajol kezeit szeméretesen maga elé tartván.

A bűmatat, az elragadtatás enthuziasmusával nézzűk a esodaszép márvány-monumentumot.

Az a szépség, az a bűbáj, a mi e fehé márványszoborról szertesugárzik, a gyűnyűrű erűt elűtű szemérem, az idomok tükéletesen plasztikája, a felségese alkotás egészenek s részeinek művészi harmonója, a föld szépségének ez a tükéletes ábrázolása valósággal megéjezi az embert s még a laikus is, a ki talán soha nem hallott az antik formák mesteri tükélyéről, a vesűnek utolérhetetlen tükéleteségű alkotásairól, a ki nem tudta elképzelni azt, hogy mi az a varázserű, a mely a hideg márványban oly ellenállhatatlan vonz, megragad lelkesít, — mondom még az is megröndűlve szemleli az embri szellem, az alkotó geniusznak o ragyogó produktumát. A hogy elnezem a kápolnaszerű fűlkében álló gyűnyűrű szoborművet, úgy látom, hogy meglevendék az előttem a szemek-

Tisztelettel kérjűk, kiknek előfizetése lejárt, annak szives megújítását.

a nötelnekek szemben drágasági pótlékan részesítendő; a pótlék mérvét a gyermekek száma határozná meg, vagyis hogy törvényhozás útján mód adassék minden rangú és rendű embernek arra, hogy ezer és ezernyi anyagi gond nélkül alapíthasson családot.

Ismerjük a nép nyomasztó és tarhatatlan helyzetét, az új adónak meg az eszméje ellen is, szóval, tollal és tettel küzdeni kell.

Vörös György.

A szabadhegyi alagutról.

Irta: Bernstein Győző.

Mikor Nebukadonozor király ő felsége palotájától a napisten templomáig egy alagutat furatott, alig gondolta, hogy ezen ténylegdeséről a szabadhegyi alagutal kapcsolatban fogunk megemlékezni. Megbocsájthatjuk neki ezen gondatlanságot, mert igazán ő sem hihette, hogy e vendékek valamikor vasutat kap.

Azután az is érdem, hogy a tótság alagutjának legelső őse az ő jó voltából látott Napistent.

Mig ezen alagut őseiből a mi alagutunk lezármozott, sok furással és vajudással teljes életet élt át.

Mielőtt a vasut döcögő eszméje foglalkoztatta a technikus elméket, alagutakat jórészt csak vízvezeték számára építettek. K. fe. 1000-ban Jeruzsálem vízvezetékét egy 537 m. hosszú alagut vezeték kereshet. Samos, a görög város vize pedig egy 1000 m. h. alagutal dicsékedett volna, ha a vizek egyáltalán dicsékedni tudnának. Róma hihetetlen fenyegetésnek korszakában elég szép számban készült alagutak, melyek közül megemlíthjük a Tunico tóból vezető 5 km hosszút, a Vespasian császár által épített közúti alagutát, mely az Appenineken vezet keresztül és az a rengeteg sok vízvezeteki alagutát, melyek Róma, Nápoly, Lyon városok vízvezetékéhez voltak szükségesek. Még ma is áll az ugynevezett Posilip grotta, mely Nápoly városát a közel fekvő Fuari-Grottával köti össze, egy a tengerbe mélyen benyúló lávahegyen keresztül. Ezen alagut szájának magassága 25 m, belül pedig 70 m. Ezen alagut létezésének első nyomára Augustus idejéből feljegyzésekben találunk, de lehet sokkal régebb is.

A középkor fanatikus szelleme nem volt alkalmas, hogy a Róma által ily hatalmas arányban megindított alagut építést tovább fejlessze. Mindössze néhány keskeny földalatti folyosóról számolhat be a kronikák, mely a nagy romantikának, helyeivel közel, miszikus kiegészítést szolgáltatja.

Igazi fellendülést az alagut építés csak akkor mutat, midőn a robbanás pusztító démonát is hatalmába kerítette az ember. Az első alagut, mely ebben az időben létesült, a Malpas alagut, melyet a Languedoc csatorna számára egy Riquet nevű francia mérnök épített 1679—1681. Hossza csak 156 m, utána egy egész esomó alagut létesült, többnyire esatornák számára, melyek között 1800 m. hosszú is akad.

Mégis még a technika annyira haladt, hogy a szép tótság alagutal tudott építeni, még egy nagy uttörő, mondhatnánk vasutlörő lépésre volt szükség. Azon alagutak, melyekről itt tettünk említést, mind kemény köztömben épültek, melyben bármely hatalmas üregnek létesítése (sokszor magától való létesülése) hegyomlást, szakadást nem idézhet elő.

Csak a múlt század első éveiben, mertek Franciaországban, homokos anyagban alagutal építeni. A kísérlet sikerült s a sikeren felbátorodva építettek többek között a Themse alatti alagutal, melynél eladdig ismeretlen, hatalmas akadályokat kellett legyőzni. Brunel Isambert angol mérnök volt a mestere s bár tizenegyszer szakadt a Themse vize az alagutba, fáradszathatlan erőfeszítéssel ostromolták tovább a vizek és a hegyi manók birodalmát, mígnem 16 évi folytonos munka után 1841. aug. 13-án az elhódított vizalatti utat átadták a forgalomnak.

Ezzel az alagutépítés technikája egy nagy lépést tett előre s mai állapotában, midőn hatalmas szellőztető, fűtő, hűtő, szállító gépek állanak rendelkezésére, keresve keresi a nehezebbel nehezebb és hatalmas problémákat, azoknak megoldásában nincs nehezebb, mely elől megbátárhá s melyeket le nem győzne. A La-Manche csatorna alatti alagut terve már kész, a Behring szoros alatti már szinten foglalkoztatja az alagut mérnökök elméjét s végül lám még az önk alagutját is megcsinálták.

A Simplon alagut jelenkor leghosszabb alagutjai, melyet csak a múlt évben fejeztek be 7 évi munka után; 19800 m. hosszú, tehát majdnem olyan, mintha Muraszombattól Peterhegyig egy alagut vezetne. Utána jön Gotthard alagut, mely 14900 m. h., a montcenis-e 12200, arlbergi 10300 m. hosszú, és j soká a szabadhegyi, mely 253.12 m. hosszú.

Folyt. köv.

Diákmulatság.

Várnokozáson felül sikerült az ideháza vakációzó diákság majálisa. Rég láttunk oly nagy és szép számú közönséget együtt a Dobrai nyírtérenben. A helyi és környékbeli bakfiskok mind kirukkoltak s a diák urak kitettek magukért, elismerést érdemlő elszántággal ropáltak a kegyetlen meleg daczára s a táncot kivilágos kivríradt.

Elismerés illeti különösen Ruzsa Ferencz tanítót, akit a mulatság rendezésében országlárus illet. A negyest 74 pár rendezte s ez volt legszébb bizonyítéka az est sikerének.

A mulatságon megjelent leányok névsora: Árvai Bözsike, Andalies Irma, Bács Gizella, Burdstein Juliska, Böles Lilike, Bouquet Vilma, Csizsek Iruska, Faschinger Margit, Fallik Emilia, Fehér Mariska, Frieskies Terka, Halbarth Adél, Olga, Hajdinyak Gabriella, Horváth Kamilla, Hirschl Ella, Kúhár Huska, Kondor Ella, Kondor Jolán, Kolossa Ida, Kuzmics Vilma és Paula, Kovács Böske és Ili, Lonesár Mariska, Lang Huska, Meixner Vilma, Mici, Metzker Iruska, Nagy Rózsi, Pollák Mikl, Pusztai Vilma és Jolán, Pinter Ilka, Sokál Irén és Olga, Sömen Ius, Stern Elvira, Sági Paula, Szakonyi Edit, Tonka Gizella, Weisz Stefi, Olga.

A mulatság nemcsak szép erkölcsi, de várakozáson felüli anyagi sikert is szerzett, melyért a rendezéset a legnagyobb elismerés illeti.

A táncmulatságon befojlt összesen 308 K. Ebből kiadás volt 103 K. Maradt tisztajövedelem 205 K, mely összéből a helybeli ág. ev. röm. kath. és állami elemi népiskolának 20—20 K, ugyszintén a helybeli három felekezeti templom építésére 40—40 K fordítottak, a többi pedig, mint alapteke, a takarékpénztárban van elhelyezve.

Felülfizettek: gróf Bathányi Zsigmond 30 K, dr. Lamm Antal 20 K, Kúhár József 7 K, dr. Sömen Lajos, dr. Vratarits Iván, Szelecz János 5—5 K, Árvai Bernát, Czipott János, Meszarics István, Piko Sándor 4—4 K, Sári József, Kovács István, dr. Geiger Arthur, ifj. Kleinrath József, Junkneze Sándor, Ratkó Tivadar, Kolossa István, Vratarits Iván 3—3 K, Ruzsa Ferencz, Simon Geza, Nemes Miklós, özv. Horváth György, Brunics István, Olajos Sándor, Seb. Fehér Ilona, György Kálmán, Mikola Sándor, Takács R. István, Balkányi Ernő, Laval Nándor 2—2 K, Pobjics József 1 K 20 f, Árvai István, Krepz Arnold, Vályi Sándor, özv. Novák Mihályne, Eberl Róza, Thyur József, Weisz Béla, Preininger János, Most Lajos, Bács Jánosné, Bakó Károly, Fehér László, Andalies Lajos, Kattauer Gyula, Kovács László, Metzker Irma, Stern Arnold, Hal-

ból a mindenható szépségnek bübbja sugárzik felém szinte látom, mint lüktet a vér az ereken, úgy értem, mintha az istenasszony eltítáná a halandó embert attól, hogy rátekinne felségs tagjaira, mikor azokat a hullámok öleli karjaiba bocsátja.

Az a lángeleme, a ki ezt a szobrot megalkotá, hámulatosan belemélyedt az emberi, a nő test formáinak a studiumába és reméül megoldotta kihivetlennek látszó feladatát, a mindenható testi szépséget a maga bübbjóságában s a maga természetességében visszaadni úgy, hogy csak a szép iránt való érzékünk, a lélekhez beszéljen, arra haszon — s arra van csupán csodás hatással a remekmű.

— — — A mint kijöttem a capitoliumi muzeum kincseket erő gyűjteményvel teljes terméiből s megegyezzen gyönyörködtem Marcus Aureliusnak a Capitolium nagyszerű terén álló klasszikus lovas-szobrában, — az a kellemes, az a jóleső érzés fogott el, hogy az örök város műemlékeiből a legnevezetesebb, a legjellemzőbb remekeket a rendelkezésünkre álló rövid idő daczára, alkalmam vala néglálni, megcsodálni, s hogy mily gazdag, mily soha el nem muló benyomásokat szedett magába a lélek az antik világ emlékeinek szemlélésén!

S nem tagadom, jól esett megpihenni is egy kevésbé, rendbe szedni gondolatainkat, benyomásainkat, s elmerengve a látottakon, földézni pihe-nés közben a ragyogó emlékek egész sorozatát.

A látottakra gondolva, a közeleg válas fájdalmas érzéseibe elmélyülte ballagok le a Capitolium hatalmas lépcsőzetén s a kocsizörgéstől, a sürgő-forgó emberek zajától hangos utcák labirintusából kikiveredvén, eljutott a mindig eleven, színes, tarka képet mutató velencei térre.

Itt egy bolt előtt rengeteg ember tömege hullámszik, szinte fönnakad a kocsiközlekedés, nemcsak a gyalogjárót, de az utca testét is ellepik a kiváncsiak egyre szaporodó csoportjai. Odasodor az emberár, kiváncsiak ágakodom, megnézní, mi után tódul anny ember. — hát látom, hogy semmi épenséggel semmi különös nincs itt. Egy kolozs-zádis bazár-fele bolt, melynek egyik bejáratánál szinte veszedelmesül válik a tolongás, a kijárat meg szakadatlanul önti az apró esecsebecsékkel megrakodott vásárlóknak százeit.

Bejárásaim — úgy látom — már odabenn szorongának, barátságos intgetéseikre magam is befelé igyekezem, egy-két nyajas hátalókes, a amit a hátúrol jövők adnak az előttük típródknak s benn vagyunk a hatalmas aruházban. Van itt minden a világon, a szivarszopoktól kezdve a müselem szövevények, asztaldiszek, konyhafelszerelések, egész hátorrakról, apró, a szemnek tetsetős esecsebecsék, alabástrom utánatók, gyerek, ifjú, öreg dugszdag és szegény, asszony, férfi mind, mind talál itt neki való do'got, de a retentő tolongás miatt csak sietve kapkodhatok össze jobbról-balról azt, a mi megetszik, két izmos karabinierí lödít odább, ha elbáméskodol, s a félkör alakú terem közepére érve, egyszerre esomagozók, számítják, nyugtázzák a vett tárgyakat, ha jó pénz, ha rossz pénz a mit visszakapsz, ha sok, ha kevés szádat föl ne nyisd némi rövid értekezéselőre, mert mire szólni találnál, kint vagy az utcán, egyik kezében néhány száz darab apró rézpénc (fole talán hamis, a másikkban meg félteuczt esomag, jó szerenese, ha nagyrészt el nem polygotatod.

S azután odakint, felre húzóvda a tér egy sarkába, észrevesz az utcaí elárusítók saszsmú hada, nini, ott egy jámbor idegen, a kinek vehet-

néke van, a ki már tele vásárolta a zsebeit, kezét, nosza, megröhan a gyufa, újság, „áznike”, virágárusítói serege s megostromol kimeleltelen, a vállalkozóbbja megragadja jobbkézedet, a kabátod zselet, az orrod elé tart egy esomó értéketlen apróságot, (neki szegénynek egy kis vagyontát képvisel az!) s kifogyhatatlan, kétségbeeső szöbeggel, cloquenezálával, könyörögve, dalolva, kiabálva kínálja portekáját, hiába tiltakozol, hogy azt se bírod már, a mit eddig vettél, mert erre a kifogásra két új alak esatlokazik hozzád, kiráglják kezidből a csomagjaidat és sietnek vele előre, a világ végére is elszállítják, ne busulj, — végre mit tehetsz, meg egy esomó lira erejéig megkönynyitad a zsebeidat s újabb esomagokat raksz a rád vigyorgó szolgák vállaira. — S te sóhajtasz, arczodat túrtelged, úgy magyar modra öszsretmettezed adta talánjaidat, a publikum meg mosolyog, a sarki András, a két merov karabinierí a bajusza alá nevet, az utcaí had is nevet, az egész világ a te naivságotod derül, végre magad is jót nevezsz jámborságotod új patlogó magyaron és erősen fogadkozol, hogy soha többé egy fillért se adsz adta erőszakos talánjaidnak s már a közeli utcasarkon a zsebedbe nyulsz, hogy egy rongytakarar, apró gyereket tartó szegény asszonynak, ott a sarki templom berájtánál, az utolsó könyörtelíradat odaadhass.

— No ennek még egy-két fillért, — morgogod magadban, hiszen látinivaló, hogy egész Istematia nap nem evett egy száraz falatot sem!

És sietve adsz a koldusnak egy-két fillért, hogy eszre ne vegyek — hátha kinevetnének.

— Oh szent együgyűség, oh áldott könyörtelítség!

barth Henrik, id. Kirbisch Ferenczné, ifj. Kirbisch Ferencz, Szabó Gyula, Kolossa József, Malacsics József, Medgyesy Amália, Wolfarth Lajos, Nagy Imre, Virág Daniel, Lázár Jánosné, Sömen Jánosné 1—1 K. Bitterman Tivadarné 60 f. Lonesár Mihályné 40 f. özv. Pecsek Györgyné 20 fillért. Fogadják e nemes csej adományáikért a muraszombati és vidéki tanuló ifjúság halás köszönetét!

Meleg van.

Meleg van haj, egy fröcsösöt kérék,
Nagyok a lelkem kínai,
Verset írni ma szörnnyű vétek,
Lennék inkább bus kínai;
Ott a copfot bár kívül hordják,
Nálunk belül az emberek,
De legalább nem oly gorombák,
Pardon — szólni most nem merek.

Meleg van haj, fő, forr a katlan,
A világ egy hisztéria,
Tudják mi újság? Nines e héten
Kis vasuti mizéria,
Pedig nyáron ily mort szezonba
Nekünk biz szörnnyű jort esett,
S képzeljék Spielfelden volt csak
S nem nálunk a nagy baleset.

Meleg van haj, Szerkesztő urat
Eragadta a Balaton,
Én kinlódom ma szörnnyűképen
E szenzátiós kis lapon,
S kinomnál talán meg rosszabb
Csupán e poéma lehet,
Mért ad az Ur ily szörnnyűséges
Kánikulai mezeget?

Meleg van haj, egyéb újság nines,
A fejem báhogy is töröm,
Nem hal itt meg tán soha senki,
Sohol sines családi öröm,
Ha nines újság, mit írjak én most
A lapot én is itt hgyom,
Fogadj ötödebe nemskóra
Hullámzó édes Balaton.

HIREK.

Virágot az ablakokból

(V) Azt álmodtam egy bübajos éjszaka, hogy városunk minden ablakába virág diszlett s a kihajló rozmaring ágakal lágyan csapdosta a szellő s ez a virág azt regelték nekem, hogy itt jó emberek lanknak, mert aki a virágot szereti, rossz ember nem lehet. A fővárosi lapok hasábjain is egyre-másra jelennek meg a buzdító cikkek, melyek arra hívnak fel mindenkit, hogy ablakába rakjon virágot. A külföld nagy városában nem kell buzdítás. Nézzük csak a szomszéd Radkersburgot, avagy tekintsünk Grác felé, ott van Berlin, München s a többi nagy német városok s nem akad ház, melynek ablakából egy-egy cserép virág ne hirdeténe a virág kultuszát.

Olesó mulatság, s mégis nagyon szép. Régi magyar virtus a virág szeretete. Jó magyar helyen nem akad ablak, melyből rozmaring száll ki ne hajolna az utcára. A magyar mindig szerette a virágot. A jellegzetes magyar kézi munkák tele szebbnél szebb virágdiszítéssel, a háziipar remekén ott diszlik a tulipán. A virág kultusza a legszebb kultusz a világon.

Azok a hideg kőörások, paloták olyan elhagyottak, oly idegenek virág nélkül. Egy virággal telt ablak előtt repeső örömmel áll meg az ember s a prózai élet ezer gond-

jából oly könnyen ránt ki egy-egy szál virág.

A virág a szeretet szimboluma. Szívesen lép be az ember oly házba, melynek nek ablakába virág diszlik. S ha a fővárosi ember talál ürügyet, hogy nem tudott virágot szerezni, mi vidékiek nagyon könnyen ejthetjük módját, hogy egy két szál virággal ablakunkat felderíthessük.

Diszítsük fel hát ablakunkat virággal, hadd hirdesse újra a tulipán, a rozmaring, hogy itt magyarok lanknak, kik kegyelettel őrzik a nagy idők emlékéit s az idejövő idegen hadd hirdesse messze, messze, hogy itt jó emberek lanknak, mert a virágot szeretik . . .

Képviselőtestületi gyűlés. Muraszombat közösg képviselőtestülete augusztus 7-én közgyűlést tartott. A közgyűlésnek elnöke, Lainscsak József bíró, előadója Horváth László körjegyző volt. Kivülök meg jelen voltak: Antauer József, Bács János, Berger József, Dobrai János, Hartmann Ferenc, Horváth Pál, Párkányi Lajos, Vüjecz György. A közgyűlés egyedi tárgya a borítal és husfogasztási adonak 1908—1910. évekre történendő megváltása volt. Előadó javasolta, hogy a közgyűlés bizottságot küldjön ki e célra. Kiküldtek a bíró, jegyző, továbbá Bács János és Horváth Pál képviselőtestületi tagok. Miután a jegyzőkönyv hitelesítésére a bíró Bács János és Antauer József képviselőket felkerte, a gyűlés véget ért.

Itt említjük meg, hogy a kiküldött bizottság feladatának megfelelt és a fogyasztási adó a 8-iki tárgyalás alkalmával a város részére kibérelte.

A szabadhegyi alagut. Egész járásunk közönsége élénk érdeklődéssel kísérte a szabadhegyi alagut építését. A laikus figyelmé is oda-szerződött a nagy műhöz, melynek nehéz voltát csak a szakember tudja igazán felfogni. S most midőn már vicinálisunk vigan prüssököl az alagutot át, nem lesz érdektelen ha az alagut építésének történetét s annak műszaki leírását megismerjük. Könyvet s Tóth Mihály a genialis magyar alagut építő teremtő erejét dicséri az alagut s nagy műveiben buzgó segítő társa, Bernstein Győző szakaszmérnök, lapunk munkatársa, a mai számban kezd meg az alagut műszaki ismertetését, építésének történetét.

Belatincz mulat. Eh mit hazudtok ti hitvány írka firkászok, kibált a szellem, az eszrit. Folyton folyvást az iradalom eszödjéről zengtek s ime itt buzog a kacagató szellem pazar ösforrása Belatinczon. Siessetek merítsetek belőle! Mark Twain, Sipulus, Capus, ti csak karzati bolhócák vagytok a azokhoz böszszelűnek humoristákhoz, akik Belatinczon ütöttek tanyát. Hat nem látjátok: Ime egy meghívó. Belatine aranyifjúsága táncmulatságot rendez, de ugyilatszák a legszűkebb zártkörben ohajítja mulatságot megrendezni, mert alapos gyanunk van, hogy a meghívó tulontul szellemeségtől eszöpig zamata elriaszt bárkit is, hogy az art és poetic e tágas magazinjába bekvánkoz-zék. De hadd szóljon az irás:

Belatine felig városnak nem egészen, valamint teljesen fiatal ifjúsága a belatinczi esökönös torony-óra javára ezen száraz esztendő nyolcadik hónapjának tizennyolcadik (18) napján Cabarettel, hangversennyel és idegölő mutatványokkal összemadzagolt, elkerített s így zártkörű nyári táncmulatságot rendez. Az előadás helye: A belatinczi iskola-épület, melynek alakiból a beteg torony-óra díjtalanul meglátatható. Kezdeté: Visszavonhatatlan este fel nyolc órakor. Előadás után a világra szóló tánc a Huber fele colossális termekben tartatik meg: hol is kitűnő étvágyról gondoskodva lesz. Belepti díj! 1-ső hely 1.60 K., II-ik hely 1 K. (Aki gyermekneknek érzi magát, az csak felet fizeti.) Felülvezetők áldozatkészsége hirlapilag nyugtáztatik és a toronyór által a toronyból három izben kikiáltatik. Pénztárnok: Lamm Arthur, Jeygyek előre válthatók.

1. Korhely-induló énekes trióval. Zengik: Szepessy Gusztá, Kozma Belus, Preininger Jancsi, szabadalmazott hárompróbas luppjelöltek. 2. Mönolog. (A címét meg nem tudjuk.) Elnyögi: Lamm Ducica, készülő ösajogjelölés. 3. Hegedű-szólo. (Teljesen új darab, de még nem tudjuk, hogy mi lesz és ki írja.) Eleincogtatja: Kelecsényi Miklós, érett ifjú 4. Couple: „Berger Zsiga,” a bohéme.

Elordítja: Szepessy Gusztika, de nem az I. pont alatti. 5. Vonós-negyves. Valódi Strádivárius-hegedűkön elkinlódják a sirjában remelhetoleg megforduló Lavottának hasonemű szerelmét: Szepessy Gusztáv, Kelecsényi Miklós, Preininger János és Csáki István urak. 6. Couple-özön. Borzasztóan andalító kánikulai unalom-hozó, műszölo. Előadja: Szepessy Gusztáv, tánc- és éllentánár. 7. Valami borzasztóan szomorú, szívfelesaró szólo. Előadja: Valaki. (Gyengébb idegzetűk keretnek kellő szamu zsebkendővel megjelelni.) 8. Fedák Sári szobalánya. Elrikantja: Zsiros Mari, eselédkönyvvvel bíró szobacica. 9. Részletek a „Vig özvegy”-ből. Előhozakodnak vele: egy a hangzás, valamint a nem-hangzás urak. 10. Indulás a Huberhez. Előadja az egész közönség zenekörsóval.

És most nyájas nagyközönség elolvásyan e meghívót, esiklandozzatok egymást, és nevesetek s ha van kedvetek, menjetek és merítsetek a szellemesség e rakonáción és forrásából tüdőt és boldogságot adó nektárt. S ki tevédesből meghívót nem kapott, az forduljon Szepessy Gusztáv urhoz Belatincra.

Fegyvergyakorlaton. Dr. Sömen Lajos ügyvéd eszörtökön 35 napi fegyvergyakorlatra Kaposvárra utazott.

Hamis pénz városunkban. Pár napja egész serog hamis pénz került városunkban forgalomba. A pénzek eredetét nem tudjuk, de a pénzek roppant ügyetlen hamisítások, úgy hogy még a laikus is mihamar felismerheti azok hamis voltát. Mégis fel kell hívnunk a hatóság figyelmét e hamisításokra, mert járásunk egyszerű népe könnyen áldozatnall eshetik e szedélesnek. Volt alkalmunk egy-két ily hamis 1 koronát látni, könnyű olomból vannak s különösen a kezdetleges korvonalak árulják el azok hamis voltát.

Gyujtókat villám. A 7-öröl 8-ára viradó éjszakán dühöngő villám Szarvaslakon egy házat felgyujtott és elhamvasztotta.

Fizetik a munkásokat. Mikor mindenütt keserves panaszokat hallunk a munkások részéről, hogy kevés a munkabér s midőn sapnálattal kell látnunk, amint véreink, magyarok messze idegenben, tengeren túl keresnek bizonytalan munkát és boldogulást, itt hagyva azt a vértáztta hazai földet, jól esik hírt venni arról is, hogy van még hazánkban is vállalat, mely megfizeti munkásai jól megérdemelt bérét. A komárommegyei Tatai közsémbányában 8 órai munkáért mellett napi 5 kor, 60 f fizetéssel munkásokat keres. A vállalkozni kívánó munkások vagy munkásközvetítők jelentkezhetnek Posfay Pongrácz fészolgabíró urnál, akik a továbbiak felől részletes felvilágosítást ad.

Tüz. A rekkenő hőségben egymást éri a sok tüzeset. Szerdán delutan Pápics János szent-benedeki lakos háza ismeretlen okból kigyulladt és teljesen leégett. A kár azonban megtérült, mert a leégett ház 1200 koronára biztosítva volt. A hatóság az eljárást megindította, mert gondatlan-ság látszik lenforgni.

Adomány. Brunesics István helybeli polgár 20 koronát adott az épülő izraelita templom javára, melyért e helyütt mond köszönetet a hitközség.

Bimbóhullás. Súlyos csapás érte Kiss György járásbírósi hivatalnokot. Kis fia Sándor egy éves korában elhunyt.

Köszönetnyilvánítás. A tanuló ifjúság által rendezett táncmulatság tiszta jövedelméből a rendező bizottság 40 koronát volt szives az utjonan építendő r. kath. templomalap javára adományozni, mely adományért hálás köszönetet mond a templom építő bizottság.

Köszönet. A Muraszombat és vidéki tanuló ifjúság által rendezett mulatságának jövedelméből 40 koronát volt szives juttatni az izraelita templom javára, melyért ez uton mond köszönetet a hitközség.

Köszönetnyilvánítás. A muraszombati és vidéki tanuló ifjúság augusztus hó 4-én megtartott mulatsága alkalmával befolyt tiszta jövedelméből 40 koronát a muraszombati evangélikus templomra, 20 koronát pedig a muraszombati evangélikus iskola szegényorsu tanulónak tanszerekkel való ellátására adott, amely kegyes adományokért az egyházközség előjárósága hálás köszönetet nyilvánítja.

Köszönetnyilvánítás. A muraszombati és vidéki tanuló ifjúság az általuk rendezett nyári-mulatság tiszta jövedelméből 20 koronát szives-kedett adni a rom. kath. iskola szegényorsu sorsu tanulói részére, melyért hálás köszönetet mond Csizsár János kántortanító.

